

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119214249
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2119214249.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, adresa na doručovanie: Kollárova 31, Trnava, proti žalovanému: Z. K., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XXXX/XX, O., zastúpený splnomocnencom: SUCHÝ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Horná 13, Banská Bystrica, IČO: 52 826 791, o zaplatenie sumy 688 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 6. novembra 2020, č.k. 31C/62/2019-46, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 688 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 1.9.2019 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 100 ods. 1 a 2, § 106 ods. 1 a 2, § 122 ods. 2 a § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka (v texte aj ako „OZ“), § 114 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov (v texte aj ako „ZoSZP“), a § 151 ods. 1 CSP, keď po oboznámení sa s obsahom spisu (keď na pojednávaní nevykonával dokazovanie čítaním konkrétnych listín, keďže tieto boli stranám doručené a neboli spochybnené - § 204 CSP) došiel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom nie je možné priznať, keď tento je v celom rozsahu premlčaný. Nárok uplatňovaný žalobcom predstavuje osobitný nárok na náhradu škody, predvídaný ZoSZP, avšak bez ohľadu na špecifikáciu tohto nároku v osobitnom zákone, vzhľadom na jednoznačnú formuláciu zákona v tom smere, že i v tomto prípade ide o „náhradu škody“, vzťahujú sa na jeho premlčanie ustanovenia OZ o premlčaní práva na náhradu škody. OZ pritom osobitne upravuje premlčanie práv na náhradu škody, ktoré sa premlčujú tak v subjektívnej, ako i v objektívnej premlčacej dobe (§ 106 ods. 1 a 2 OZ). Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí. Dôsledkom premlčania potom je, že po uplynutí zákonom predvídanej premlčacej doby nie je možné právo (nárok) priznať, v prípade, ak sa škodca premlčania dovoľá, resp. v konaní premlčanie namieta. Subjektívna premlčacia doba v prípade práva na náhradu škody je podľa § 106 ods. 1 OZ dvojročná a plynie od okamihu, kedy sa „poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá“. Žalobca odvíjal okamih, kedy sa dozvedel o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá, teda kedy mohol nárok reálne uplatniť, od právoplatnosti rozhodnutia súdu v trestnom konaní, keďže o protiprávnosti konania žalovaného rozhodoval súd. Súd však má za to, že právoplatné rozhodnutie

v trestnom konaní (rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 15T/70/2016) má v tomto konaní relevanciu len čo do preukazovania samotného nároku žalobcu na náhradu škody (ako dôkazný prostriedok), nie ako nevyhnutný predpoklad možnosti uplatnenia samotného nároku na náhradu škody žalobcom, keď žalobcovi boli aj pred právoplatným rozhodnutím súdu v trestnom konaní známe skutkové okolnosti rozhodujúce pre zistenie zodpovednostného subjektu. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu v replike, že "ani Rozhodnutie o priznaní dávky úrazového zabezpečenia ani Potvrdenie o vyplatení nie sú právne relevantné na preukázanie zavineného protiprávneho konania žalovaného". Uvedené však neznamená, že žalobca sa dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá až právoplatnosťou rozhodnutia v trestnom konaní vedenom proti žalovanému, ale iba, že procesné postavenie žalobcu v konaní o náhradu škody voči žalovanému bolo touto právoplatnosťou trestného rozsudku posilnené z hľadiska dokazovania protiprávnosti konania žalovaného a naplnenia predpokladov jeho zodpovednosti za škodu. Poškodený (v tomto prípade žalobca) sa však o vznikajúcej škode a o tom, kto za škodu (z hľadiska skutkových okolností) zodpovedá, dozvedel už skôr, a to z rozhodnutia KRPZ v Trnave zo dňa 14.6.2016, ktorým bolo rozhodnutie o priznaní dávky úrazového zabezpečenia v prospech ppráp. Zaviša v sume 688,- eur v podobe náhrady za bolesť - ako poškodeného pri služobnom úraze v dôsledku v rozhodnutí špecifikovaného služobného zákroku voči žalovanému dňa 28.1.2015, ktorý ho podľa znenia rozhodnutia pri služobnom zákroku udrel hlavou do nosa, následkom čoho ppráp. Zaviš cúvol dozadu do pokľaku a chvíľu sa nevedel zorientovať, následne použil proti žalovanému hmaty, chvaty a údery sebaobrany (rozhodnutie čl. 4-5). Žalobca sa o predmetnom skutkovom dejí presne špecifikovanom v citovanom rozhodnutí KRPZ, na ktorom skutkovom základe si i uplatňuje voči žalovanému nárok na náhradu škody, preukázateľne dozvedel najneskôr pri vyhotovovaní Potvrdenia o výplate dávky zo dňa 15.8.2016 (potvrdenie čl. 4), ktorým Odbor sociálneho zabezpečenia žalobcu potvrdil, že dňa 12.8.2016 na základe rozhodnutia KRPZ-TT-OPP-51-009/2016 o priznaní dávky úrazového zabezpečenia zo dňa 14.6.2016, vyplatil náhradu za bolesť vo výške 688,- eur ppráp. S. L.. Keďže súčasťou textového znenia tohto potvrdenia je i citácia ustanovenia § 114 ods. 5 ZoSZP a v poslednom odseku výslovné konštatovanie, že žalobca je „oprávnený vymáhať vyplatenú náhradu za bolesť od žalovaného, ktorý dňa 28.1.2015 v čase cca 19.15 hod. v Y., na ulici N., pri budove zimného štadióna, kde proti predvádzaním na OO PZ Trnava za účelom podania vysvetlenia k predchádzajúcim výtržnostiam zo strany fanúšikov O., počas presunu k služobnému motorovému vozidlu privolanej hliadky pohotovostnej motorizovanej jednotky Policajného zboru, povedal niečo poškodenému, ktorý sa otočil tvárou k nemu, pričom poškodeného udrel hlavou do nosa...následkom čoho poškodený utrpel zranenie a to pomliaždenie nosa a pomliaždenie pravej ruky“, je z uvedeného potvrdenia jednoznačne preukázané, že žalobca v okamihu jeho vyhotovovania mal vedomosť tak o škode (ktorá v danom momente už vznikla - dávka bola vyplatená), ako i o tom, kto za ňu (z hľadiska skutkového) zodpovedá. Preukázanie skutočnej právnej zodpovednosti za škodu je už vecou dokazovania v konkrétnom konaní o náhradu škody, kde má z hľadiska dôkazného (na preukázanie zodpovednosti žalovaného za jeho protiprávne konanie a s ním spojený následok - vznik škody) relevanciu i rozhodnutie v trestnom konaní, toto však nie je nevyhnutným zákonným predpokladom možnosti uplatnenia nároku žalobcu na náhradu škody v zmysle § 114 ods. 5 ZoSZP, keďže protiprávnym je akýkoľvek (neoprávnený) zásah do fyzickej integrity inej osoby (či už v podobe spáchania trestného činu, priestupku, či iného porušenia právnej povinnosti), a danosť zavinenia škodcu (v podobe úmyslu, či nebanlivosti) je tiež predmetom skúmania súdom. Súd sa tak nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vznik práva na náhradu škody je v tomto prípade viazaný na právoplatnosť trestného rozsudku, keď uvedené zo znenia ustanovenia § 114 ods. 5 ZoSZP nevyplýva, naopak súd v prípade uplatneného nároku nevidí podstatný rozdiel medzi uplatňovaním nároku na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 420 OZ, ktoré obdobne ako § 114 ods. 5 ZoSZP za predpoklady existencie nároku na náhradu škody považuje porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), vznik škody, zavinenie a príčinnú súvislosť. Pri aplikácii ustanovenia § 420 OZ pritom existuje konštantná judikatúra ohľadne počiatku plynutia premlčacej doby, na ktorú poukazoval i žalovaný, a ktorá doba vo všeobecnosti neplynie až od právoplatnosti odsudzujúceho trestného rozsudku škodcu (R 16/2014 - Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2010 sp. zn. 1 Cdo 82/2009, rozhodnutie NS ČR z 30.9.2003 sp. zn. 25Cdo 871/2002, rozhodnutie NS SR zo dňa 29.10.2008 sp. zn. 4 Cdo 237/2007). Súd má za to, že ak v prípade škody spôsobenej bežným fyzickým osobám, je týmto umožnené uplatniť si nárok na náhradu škody iba v premlčacej dobe plynúcej od zistenia skutkových okolností rozhodujúcich pre nárok (ohľadne výšky škody a toho, kto za ňu zodpovedá v rovine pravdepodobnosti), bez praktickej istoty aspoň určitého úspechu v konaní založenej na prípadnom právoplatnom odsudzujúcom rozsudku žalovaného, nie je dôvod pri obdobnom zákonnom vymedzení nároku na náhradu škody (s obdobnými predpokladmi v podobe protiprávneho konania, vzniku škody (v podobe výplaty dávky), zavinenia a príčinnej súvislosti) pri subjekte verejnoprávnom (žalobca) s väčšími právnymi znalosťami i skúsenosťami s pravidleným

riešením rovnakých prípadov, plynutie premlčacej doby posudzovať menej prísne, resp. akokoľvek inak. V zmysle vyššie uvedeného, subjektívna premlčacia doba práva na náhradu škody vzniknutej žalobcovi výplatou dávky začala žalobcovi plynúť najneskôr dňa 15.8.2016, a teda uplynula dňa 15.8.2018 (§ 122 ods. 2 OZ v spojení s § 106 ods. 1 OZ). Keďže žaloba bola podaná na súde až dňa 30.12.2019, teda po uplynutí premlčacej doby, pričom žalovaný premlčanie namietal (§ 100 ods. 1 OZ), nie je možné žalobcovi uplatnený nárok priznať, a súd žalobu v celom rozsahu zamietol, keď v prípade nepriznania istiny z dôvodu premlčania nároku, nie je možné priznať ani súvisiace príslušenstvo. K argumentácii žalobcu, že ustanovenie § 114 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z.z. je samostatným regresným nárokom, pričom vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka o náhrade škody má táto úprava (zákon č. 328/2002 Z. z.) povahu špeciálneho ustanovenia tak, ako je to v prípade nároku sociálnej poisťovne podľa ustanovenia § 238 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, súd uvádza, že v tomto prípade ide o osobitný nárok žalobcu na náhradu škody predvídaný špeciálnym zákonom, čo však nič nemení na aplikácii všeobecných ustanovení OZ ohľadne premlčania tohto práva na náhradu škody, ktoré sa rovnako vzťahujú aj na túto škodu, keď ZoSZP osobitnú úpravu premlčania tohto práva neupravuje, narozdiel od zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ktorý premlčanie práva Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody upravuje samostatne v § 238 ods. 5 (z hľadiska dĺžky premlčacej doby i určenia okamihu jej začiatku). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, keď žaloba bola zamietnutá, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Odvolanie odôvodnil nesprávnym procesným postupom, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie veci videl v tom, že prvoinštančný súd nesprávne posúdil uplatnený nárok aj napriek tomu, že tento je podľa ust. § 114 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z.z. samostatným regresným nárokom, pričom vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka o náhrade škody má táto úprava povahu špeciálneho ustanovenia tak, ako je to v prípade nároku Sociálnej poisťovne podľa ust. § 238 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR týkajúcu sa nárokov Sociálnej poisťovne na náhradu škody, z ktorej vyplýva, že nárok Sociálnej poisťovne je samostatným regresným nárokom, pričom vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka o náhrade škody má táto úprava povahu špeciálneho ustanovenia. Pre priznanie regresných nárokov Sociálnej poisťovne (t.j. aj náhrady škody) vyplývajúcej z osobitného občiansko-právneho vzťahu upraveného zákonom č. 461/2003 Z.z. je vždy rozhodujúci prvok zavinenie tretej osoby. S poukazom na uvedené mal žalobca za to, že prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil uplatnený nárok, právne podmienky a čas jeho vznik a lehotu na jeho uplatnenie. Prvoinštančný súd pri svojom rozhodnutí vzal do úvahy len dátum výplaty priznanej dávky, avšak úplne opomenul splnenie podmienky „zavineného protiprávneho konania“, pričom ignoroval aj ust. § 193 CSP, ktoré upravuje viazanosť civilného súdu rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal. Ust. § 114 ods. 5 viaže vznik práva na náhradu na súčasné splnenie podmienok, a to, že dávky boli vyplatené, a že konanie tretej osoby je zavinené a protiprávne. O protiprávnosti zavineného konania žalovaného, ktorým spôsobil škodu na zdraví, rozhodol trestný súd rozsudkom, pričom vznik práva je viazaný na právoplatnosť trestného rozsudku. Pokiaľ by bol páchatel trestným rozsudkom oslobodený, právo náhrady by nevzniklo, a to aj napriek výplате dávky. Okresný súd Trnava svojím rozsudkom sp. zn. 15T/70/2016 právoplatne rozhodol dňom 24.5.2018 o spáchaní úmyselného trestného činu žalovaným. Civilný súd je v konaní o náhradu škody viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku, pričom výrok odsudzujúceho rozsudku obsahuje právnu časť a skutkovú časť, a z výroku o vine treba vždy vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu aj jeho skutkovú časť. Práve skutková časť výroku rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a. Skutková časť výroku odsudzujúceho rozsudku v takomto prípade teda deklaruje nielen zavinené protiprávne konanie páchatel'a - škodcu, ale aj vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, prípadne aj (minimálnu) výšku spôsobenej škody. Bol toho názoru, že v civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. Mal za to, že táto viazanosť

je možná až právoplatnosťou trestného rozsudku, nie pred ňou. Uviedol, že podmienka existencie zavineného protiprávneho konania tretej osoby (spáchanie trestného činu žalovaným) bola splnená až dňom 24.5.2018 a od tohto dátumu je možné ju považovať za nespochybniteľnú právnu skutočnosť, ktorou má byť prvoinštančný súd viazaný. Prvoinštančný súd však trestný rozsudok pripustil ako bežný dôkaz v konaní, jeho váhu s poukazom na ust. § 193 CSP a dátum jeho právoplatnosti však vzhľadom na svoje rozhodnutie úplne opomenul. S prihliadnutím na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu nie je možné žalobcu považovať za „poškodeného“ a jeho nárok za „náhradu škody“ v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Preto nie je možné ani „dozvedenie sa o škode“ stotožniť so vznikom „samostatného regresného nároku“ žalobcu. Okamih dozvedenia sa o tom, kto za škodu zodpovedá a existenciu zavineného protiprávneho konania však nie je možné stotožňovať s tvrdením v rozhodnutí o priznaní dávky alebo v potvrdení o výplate dávky, prípadne v návrhu na podanie obžaloby. Zavinené protiprávne konanie žalovaného ako právna skutočnosť bola stanovená až právoplatným odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu, ktorým bol žalovaný odsúdený za úmyselný trestný čin. Do právoplatnosti rozhodnutia trestného súdu je protiprávne konanie, zavinenie a zodpovednosť žalovaného iba v rovine tvrdenia. Deň právoplatnosti odsudzujúceho trestného rozsudku je dňom nespochybniteľného preukázania protiprávneho zavineného konania tretej osoby (žalovaného) a súčasne aj dňom vzniku nároku. Súd rozsudkom žalobu zamietol, keď zamietnutie odôvodnil uplynutím premlčacej lehoty na náhradu škody, ktorej začiatok určil na deň vyplatenia dávky. Toto odôvodnenie žalobca nepovažuje za správne, nakoľko v deň vyplatenia dávky ešte nebola splnená druhá zákonná podmienka vzniku hmotnoprávneho nároku - zavinené protiprávne konanie. Bol toho názoru, že pokiaľ by svoj nárok uplatnil na súde pred právoplatnosťou trestného rozsudku, a teda iba na základe tvrdenia o existencii protiprávneho zavineného konania žalovaného, bola by jeho žaloba podaná predčasne a zjavne nedôvodne, nakoľko tvrdenie o zavinenom protiprávnom konaní by mohlo byť popreté skutočnosťou, že trestný súd nerozhodol o spáchaní trestného činu (vine) právoplatne.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Názor žalobcu, že uplatnenie náhrady škody mohlo byť uplatnené prvýkrát až po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 15T/70/2016, t.j. až dňa 24.5.2018, je nesprávny. V prípade žalobcu ide o osobitný nárok na náhradu škody predvídaný špeciálnym zákonom, čo však nič nemení na aplikácii všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka ohľadne premlčania tohto práva na náhradu škody, ktoré sa rovnako vzťahujú aj na túto škodu, keďže zákon č. 328/2002 Z.z. neupravuje osobitnú úpravu premlčania tohto práva narozdiel od zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ktorý premlčanie Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody upravuje samostatne. Premlčacia doba začína plynúť dňom, kedy sa poškodený skutočne (nie iba predpokladane) dozvedel o škode, t.j. kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy určitého druhu, ktorý možno natoľko objektívne vyčíslieť v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde a ďalej o tom, kto za škodu zodpovedá. Pojem „dozvie sa o škode“ vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo o udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorou možno natoľko objektívne vyjadriť - vyčíslieť v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Deň právoplatnosti trestného rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o vine obžalovaného (škodcu), nemožno bez ďalšieho považovať za deň, kedy sa poškodený dozvedel o osobe škodcu. V tejto súvislosti poukázal tak na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ako aj na Najvyššieho súdu ČR. Znalosť poškodeného o osobe škodcu sa viaže k okamihu, keď dostal informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Je zrejmé, že žalobca mal vedomosť o škode a o osobe zodpovednej za škodu najneskôr dňa 14.6.2016, kedy v rozhodnutí o priznaní dávky úrazového zabezpečenia bolo presne uvedené, od koho je žalobca oprávnený vymáhať vyplatenú náhradu za bolesť, t.j. od žalovaného.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 31C/62/2019 je zaplatenie sumy 688 eur s príslušenstvom.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá a bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania.

8. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

9. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku zrozumiteľným spôsobom uviedol, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, keď tieto s prihliadnutím na právne posúdenie veci neboli relevantnými, pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, použil správne právne predpisy a tieto i správne vyložil a na daný skutkový stav správne aplikoval.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

14. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

15. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

16. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

17. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právny vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti. Zásada hospodárnosti konania vedie konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní uplatnenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov (porovnaj R 29/1983 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 82/2009, 1 Cdo 43/2009, 2 Cdo 194/2011, 3 Cdo 231/2009, 3 Cdo 187/2013, 7 Cdo 305/2014, 7 Cdo 1375/2015).

18. Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 OZ) v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a jeho zodpovednosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 82/2009).

19. Nie je správnym názor žalobcu, že žalobca vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, nadobudol až právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 15T/70/2016, ktorým bol žalovaný odsúdený (t.j. názor, že k tomuto dňu sa viaže začiatok plynutia premlčacej doby práva na náhradu škody). Poškodený sa totiž dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, v okamihu, keď preukázateľne získal informáciu o tých skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá (konkrétna) osoba za škodu zodpovedá, pričom nemusí ísť o nespochybniteľnú istotu o takomto zodpovedajúcom subjekte.

20. Aj keď je správny záver žalobcu, že až právoplatnosťou trestného rozsudku je rozhodnuté o vine žalovaného s tým dôsledkom, že podľa § 193 CSP je týmto výrokom súd v civilnom sporovom konaní viazaný, neplatí automaticky, že až týmto dňom sa poškodený dozvedá o tom, že mu vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá. Dátum právoplatnosti rozsudku je závislý na procesných okolnostiach, ktoré nastali v priebehu konania, a s vedomosťou poškodeného o škode a osobe zodpovednej za vznik škody priamo nesúvisí. Vedomosť poškodeného o osobe zodpovednej za škodu sa viaže k okamihu, kedy obdržal informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Tomu zodpovedá i inštitút tzv. spočívania premlčacej doby (§ 112 OZ), kedy od okamihu uplatnenia náhrady škody na súde alebo u iného príslušného orgánu premlčacia doba neplynie, a to vo vzťahu k osobe, voči ktorej sa toto konanie vedie; to platí i v prípade uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní, kedy súd v neskoršom občianskoprávnom konaní o náhradu škody (v civilnom sporovom konaní), ktorému predchádzalo adhézne konanie, na prípadnú námietku premlčania skúma, či bol nárok na náhradu škody v trestnom konaní riadne uplatnený (teda ešte pred právoplatnosťou trestného rozsudku) a či poškodený v adhéznom konaní riadne pokračoval.

21. Uvedené platí i na nárok na náhradu škody uplatnený žalobcom, ktorý je síce samostatným regresným nárokom vyplývajúcim z ust. § 114 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z.z., ale stále sa jedná o nárok na náhradu škody, na uplatnenie ktorého je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú zodpovednosť za škodu, ako aj premlčanie, ako správne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie.

22. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako i rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 721/2005, 25 Cdo 871/2002, 21 Cdo 2958/2007 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 82/2009, 1 Cdo 43/2009, 2 Cdo 194/2011, 3 Cdo 231/2009, 3 Cdo 187/2013, 7 Cdo 305/2014, 7 Cdo 1375/2015.

23. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované

na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď súd rozhodol správne i o nároku na náhradu trov konania.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).